

Nguyễn Xuân Long biên dịch

Cái Bóp Đựng Giấy Tờ

Vào một ngày trời lạnh cóng trên đường đi bộ về nhà, tôi đã nhìn thấy một cái bóp của ai đánh rơi trên vệ đường. Tôi nhặt lấy và mở bóp để tìm xem có một giấy căn cước nào để liên lạc với người bị mất bóp. Nhưng cái bóp chỉ có vốn vụn 3 đô la và một ít tờ giấy nhàu nát, hình như đã nằm trong bóp từ lâu lắm rồi.

Cái bao thư rách nát chỉ còn thấy được cái địa chỉ trả về. Và tôi đã mở bức thư với hy vọng để tìm thêm manh mối về chủ nhân của cái bóp. Tôi đã nhìn thấy bức thư ghi ngày với số năm 1944. Bức thư đã được viết 60 năm trước. Thư được viết với những giòng chữ của một phụ nữ trên giấy xanh nhạt với một cánh hoa hồng bên góc trái phía trên. Đây là một lá thư tỏ tình, viết cho một người tên Minh Hoàng, và thư viết thêm rằng mẹ của cô đã cấm cô liên lạc với Minh Hoàng.

Dầu thế, cô viết rằng cô vẫn luôn yêu Minh Hoàng. Và người ký tên là Hạnh Trang. Thư viết thật đẹp, nhưng ngoài cái tên Minh Hoàng, không còn gì khác để có thể nhận diện người này. Có lẽ nếu tôi gọi cho tiếp viên tổng đài điện thoại tôi sẽ có được số phone của cái địa chỉ trên bì thư.

Tôi gọi phone cho tổng đài, "Thưa cô tổng đài, đây là một yêu cầu

đặc biệt, tôi đang muốn tìm người chủ của chiếc ví tôi vừa nhặt được. Cô có cách nào giúp tôi tìm ra số phone từ một địa chỉ hay không?"

Cô tiếp viên đã giới thiệu cho tôi người trưởng phòng của cô, nhưng người trưởng phòng đã nói, "Tôi có thấy số điện thoại từ địa chỉ anh cho, nhưng tôi không thể cho anh số điện thoại được. Tuy nhiên tôi có thể giúp anh liên lạc với người ở nhà có số phone này, cho người đó biết những chi tiết anh vừa cho tôi, và sẽ hỏi nếu người đó muốn nói chuyện với anh hay không." Tôi chờ đợi một giây lát thì cô trưởng phòng đã gọi lại và nói "Có một người muốn nói chuyện với anh".

Tôi đã hỏi người đàn bà bên kia đầu dây là nếu bà có biết một người với cái tên là Hạnh Trang hay không. Bà ta đã như hốt hoảng, "Ồ chúng tôi đã mua căn nhà này từ một gia đình có một người con gái tên Hạnh Trang, nhưng từ đó đến bây giờ đã 30 năm rồi." Tôi hỏi, "Bà có thể nào biết chỗ ở của gia đình đó hiện giờ hay không?"

Người đàn bà đáp, "Tôi nhớ là cô Hạnh Trang đã phải đưa bà cụ vào một viện dưỡng lão ở đây mấy năm trước. Có lẽ nếu anh liên lạc với viện dưỡng lão họ sẽ có thể tìm ra được manh mối của cô Hạnh Trang không chừng."

Người đàn bà cho tôi tên của nhà dưỡng lão, và tôi đã gọi đến đó. Họ cho tôi biết rằng bà cụ đó đã qua đời mấy năm trước rồi, nhưng họ có số điện thoại của người con gái của bà cụ, mà họ nghĩ rằng cô ấy còn sống.

Tôi cảm ơn người giúp việc ở viện dưỡng lão, và gọi phone ngay cho người con của bà cụ. Có một người đàn bà đã trả lời, và cho biết rằng người con gái tên Hạnh Trang bây giờ cũng ở trong một nhà hưu dưỡng.

Tôi đã nghĩ chuyện này thật là phiền toái. Tại sao tôi lại phải lo lắng cho một chuyện không đâu, về một cái ví với 3 đô la, và một

bà cụ gần 60 tuổi? Dầu vậy tôi đã gọi cho viện dưỡng lão này và người thư ký đã trả lời cho tôi: "Có, ở đây vẫn còn bà Hạnh Trang."

Dầu bây giờ là 10 giờ đêm, tôi cũng đã hỏi nếu tôi có thể đến thăm bà ta hay không. Anh ta nói, nếu anh có đến anh sẽ thấy bà ta đang ở trong phòng xem tivi.

Tôi cảm ơn anh và lái xe đến nhà dưỡng lão. Người canh gác và một y tá đã đón chào tôi ở cửa ra vào, và chúng tôi đã lên trên lầu ba. Và người y tá đã giới thiệu tôi với bà Hạnh Trang. Bà ta vẫn còn nét đẹp với nụ cười khả ái và đôi mắt còn tinh anh, tuy dầu tóc đã bạc. Tôi nói với bà về chiếc ví tôi đã tìm được và giờ cho bà xem lá thư trong đó. Ngay lúc bà nhìn thấy lá thư màu xanh nhạt với cái bông hồng bên góc thư, bà đã hít một hơi dài và nói, anh bạn trẻ ơi, bức thư này là lần cuối tôi liên lạc với ông Minh Hoàng.

Bà nhìn trong khoảng không và ra vẻ đăm chiêu, và nói nhẹ nhàng, "tôi yêu ông ấy lắm khi tôi được 16 tuổi, và mẹ tôi đã nghĩ rằng tôi còn quá trẻ để lo việc này. Ôi, ông Minh Hoàng rất là đẹp trai, như là tài tử Sean Connery. Đúng thế, Trương Minh Hoàng là một người thanh tú. Nếu anh có thể gặp ông ấy, xin nói rằng tôi vẫn còn nhớ ông ta. Và chợt cắn môi, bà nói tiếp, xin cho ông ấy biết tôi vẫn còn yêu ông ấy. Anh biết không tôi đã không bao giờ lập gia đình, vì chẳng có ai có thể sánh bằng ông Minh Hoàng.

Tôi cảm ơn bà Hạnh Trang và chào từ giã. Tôi xuống thang máy và gặp người gác gian, và ông ta đã hỏi ngay, "Bà cụ có giúp anh được cái gì không?"

Tôi nói bà đã cho tôi một chút manh mối, vì bây giờ tôi có được tên họ của ông Minh Hoàng. Nhưng tôi sẽ hoãn lại vì tôi đã tốn gần một ngày trời về việc này để tìm ra người chủ của chiếc bóp tôi tìm được.

Tôi đã lấy chiếc bóp cho người gác gian xem. Anh ta chợt nói mau, "Ồ, cái bóp này chắc là của ông Trương, vì có cái viên đỏ chói này, ông ta luôn làm mất bóp. Tôi đã tìm thấy cái bóp này đến ba lần

rồi.

Tay tôi bắt đầu run lên, "Ông Trương là ai vậy?"

Người gác gian đáp lời, "Ông Trương là một người ở đây trên lầu thứ 8, chắc chắn chiếc bóp này là của ông ta. Ông đã mất chiếc bóp khi đi dạo chơi ở ngoài."

Tôi nhanh chóng cảm ơn người gác gian và đi ngay đến phòng y tá. Tôi nói với cô y tá về điều người gác gian đã trình bày. Và chúng tôi đã lên thang máy trở lại để lên lầu thứ 8. Tôi đã cầu nguyện là ông Trương vẫn còn thức.

Khi đến lầu 8, người y tá nói, "Tôi nghĩ là ông này vẫn còn ở trong phòng chung, vì ông ta rất thích đọc sách ban đêm. Ông ta là một ông già rất dễ thương."

Chúng tôi đã tiến đến cái phòng chung vẫn còn bật sáng, và có một người đàn ông đang ngồi đọc sách. Người y tá đi đến chỗ ông ngồi và hỏi, "Ông Trương, ông có đánh rơi chiếc bóp của ông hay không?" Ông Trương liên lục lợi, và nói với giọng ngạc nhiên, ô, tôi mất cái bóp rồi!"

Người y tá dịu dàng nói, "Anh bạn tốt này đã tìm ra cái bóp này đây, có phải là của ông không?"

Khi tôi vừa mới giơ chiếc bóp lên thì ông Trương đã mỉm cười thật tươi như đã trút hết nỗi lo lắng, và nói, "đúng rồi, nó đó, chắc là tôi đã đánh rơi cái bóp buổi sáng này. Tôi muốn gửi cho anh chút tiền thưởng." Tôi vội nói, "không, xin cảm ơn ông. Nhưng tôi phải cho ông biết rằng tôi đã đọc bức thư trong bóp của ông, với hy vọng tìm ra manh mối về chủ nhân của chiếc bóp này." Nụ cười chợt tắt trên gương mặt của ông Trương, "Anh đã đọc thư đó thật sao?"

Tôi đáp, "Chẳng những tôi đã đọc thư đó, tôi còn biết được chỗ ở của bà Hạnh Trang nữa." Mặt ông Trương bỗng như tái nhợt. Ông lấp bắp, "Anh biết bà Hạnh Trang ở đâu sao? Bà Trang có khỏe

không? Bà vẫn còn đẹp chứ? Anh có thể vui lòng nói cho tôi biết được không?" Ông Trương nói như van xin...

Tôi đáp nhẹ nhàng, "Thưa bà Hạnh Trang vẫn khoẻ, và bà vẫn đẹp như lúc ông biết bà." Ông hỏi dồn, "Anh có thể cho tôi biết bà ta ở đâu hay không? Tôi muốn gọi cho bà ta ngày mai. Anh có biết không tôi yêu thương bà Trang đến nỗi ngày mà tôi nhận được lá thư này tôi đã nghĩ đời tôi đã hết. Tôi đã không bao giờ lập gia đình cho đến bây giờ. Tôi vẫn yêu thương bà ấy." Tôi nói, "ông Trương, xin ông đi theo cháu."

Và chúng tôi đã lấy thang máy đi xuống lầu thứ ba. Hành lang này thật là tối với hai cái bóng đèn nhỏ dẫn chúng tôi đến phòng chung của lầu này, nơi Bà Hạnh Trang vẫn ngồi đó xem Tivi.

Người y tá bước đến bà và nói nhẹ, "Bà Hạnh Trang," và chỉ tay vào phía ông Minh Hoàng, ông đang đợi ở ngoài cửa phòng, "Bà có biết ông Minh Hoàng hay không?"

Bà Hạnh Trang sửa lại cặp kính để nhìn cho rõ, bà nhìn một lúc, nhưng chẳng nói một lời nào." Ông Minh hoàng nói nhẹ nhàng, "Hạnh Trang ơi, anh Minh Hoàng đây! Em còn nhớ anh không?"

Bà nói như ghen lời, "Anh Minh Hoàng, Minh Hoàng, Đúng là anh! Minh Hoàng của em!" Ông Hoàng bước chậm đến bà và họ đã ôm nhau. Người y tá và tôi vẫn đứng đó với nước mắt trên cả hai gương mặt của chúng tôi.

Tôi nói, mọi người thấy chưa, thấy việc Chúa làm có đẹp không? Nếu đó là ý Người, thì nó sẽ xảy ra."

Khoảng ba tuần sau đó thì tôi đã nhận được một cú điện thoại từ viện dưỡng lão, "Anh có thể bỏ chút giờ đến với chúng tôi vào ngày Chúa Nhật tới để dự đám cưới của họ hay không? Ông Minh Hoàng và bà Hạnh Trang sẽ cột dây tơ hồng đó."

Đám cưới đã diễn ra thật đẹp, với mọi người trong nhà dưỡng lão

ăn mặc tề chỉnh đến tham dự lễ cưới. Bà Hạnh Trang mặc một chiếc áo cưới màu beige, và trông thật đẹp. Còn ông Minh Hoàng khoác vào chiếc áo xanh đậm, và đứng thật cao. Họ đã mời tôi làm người best man, người rể phụ chính trong buổi lễ.

Viện dưỡng lão đã chọn cho họ một căn phòng riêng, và nếu bạn có muốn nhìn xem một cô dâu 76 tuổi, và một chú rể 79 tuổi hành xử như hai đứa trẻ thì bạn hãy đến đó mà xem!

Thật là một đoạn kết khá đẹp cho một cuộc tình đã kéo dài suốt 60 năm!

Câu chuyện được viết lại như một chuyện khó tin, nhưng đã xảy ra. Và tất cả là nhờ lòng tốt của người thanh niên rộng lượng này. Sự kiên trì và thông cảm quá nhiều của anh, cộng với những nhân tố bất ngờ đã biến đổi hai hoàn cảnh tẻ nhạt để trở thành một thứ hạnh phúc tuyệt vời.

Có lẽ trong đời chúng ta sẽ không có cơ hội tạo được một hoàn cảnh tương tự, nhưng mỗi hành động cho đi mỗi ngày của chúng ta chắc chắn sẽ mang lại một hay nhiều niềm vui cho những người lân cận.

[Nguyệt San Mạch Sống thuộc hệ thống truyền thông của BPSOS:
<http://www.machsong.org>.]